

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

תלמוד גדול שהתלמוד מביא י"ד מעשה. מימה דלמר נכספ"ק
 זכ"ק (דף פ. ר') ויחזן משי ידיה ומנת תפילין והדר אמר
 לן קיים אמרינן לימד לא אמרי' ופריך והא אמר מר גדול תלמוד מורה
 שהתלמוד מביא לידי מעשה (פירש בקונטרס מי נחלה בני קטן נחלה
 צענדלי' וא"כ כיון דלמר קיים כל שכן
 לימד שאינו חשוב כל כך אלמא מוכח
 הסם מהכא דמעשה גדול וי"ל דהסם
 הכי פ"י והדר אמר לן קיים אמרינן
 לימד לא אמרינן ופריך הסם והאמר
 מר גדול תלמוד שמביא לידי מעשה א"כ
 הלא קיים אס לא לימדי וכוון שאנו
 אומרים לו קיים הרי (אומרים לו לימד
 ואת אמרת קיים אמרינן לימד לא אמרי'
 ומשני הא לניגמר הא לאגמורי כלומר
 למגמר לדידיה ודאי מעשה עדיף אבל
 לאגמורי אמרינן ודאי עדיף טפי
 ממעשה והלא לימד לאמרינן לא אמרי'
 אי"מ דאדם שלא למד עדיין וכו' לימדך
 אס לימוד תמיה או יעסוק בצעשה
 אומרים לו למוד תמיה לפי שאין
 עם הארץ חסיד (א) אבל אדם שלמד
 כבר המעשה טוב יותר מלימוד (ב):

תורה אור הש"ס
 1. טובה חכמה מבלי
 קרב ורומא אחד יאבד
 טובה הרבה:
 2. ואחא בן אדם אמר
 אל בני עמך צדקת
 הצדיק לא תצילנו ביום
 פשעו ורשעת הקשע לא
 יקבל בה ביום שובו
 מרשעו צדיק לא יוכל
 לחיות בה ביום חטאתו:
 יתקאל לג' ב'
 3. ואם יתפוק האחד
 השנים יעמוד נגדו
 והחוט המשולש לא
 במנקה ינתק:
 קהלת ד' ב'
 4. ויהי ראשית מצער
 ואחריתו ישנה מאד:
 איוב ח' ז'
 5. יש דרך ישר לפני
 איש ואחריתו דרכי
 מות: משלי י"ב י'
 6. פטר מרשעת
 קדון ולפני החללע הרוב
 משליו י' ד'
 7. ויתן להם ארצות
 גוים ויגמלו לאמים
 יקשעו: תהלים קה מד'

מוקף רש"י
 בתורה על הראשונות.
 שמתחילתה על האשכול
 הראשונות ששע"ה ויחזקאל
 ג' כ'. החילת דינו. לעמיד
 לנאף על דברי תורה.
 שלא עסק במים וטהורין
 1. פטר מרשעת
 המורה מעליו הוא ראשית
 מדות, מורה נמשלה לנס
 דכתיב (ישעיה נה) יחי כל
 למא לטו למס וטהורין
 2. הדרן עלך האשה
 נקנית

מוקף תוספות
 א. על חזקתו בן לומר
 שכשתב הביא ספר תורה
 והיחזקתו על מיטהו
 אמרו קיים זה מה שכתוב
 בה. ריב"א. ב. וכוון
 שתולה התלמוד במעשה
 אלמא מעשה עדיף.
 ריב"א. ג. ולא מסיק
 אדעתיה השתא לחלק בין
 עיתים לתורה. תוס' סנהדרין ג. ו. והכי ררשי ליה לקרא תחילת גיזול דינו כמה שנטשו מדברי תורה. תוס' סנהדרין ג. ו. ואפי'
 אכלו בבית גיזול הוא, תוס' הרא"ש. ח. ומערים כהיא דאמרינן בשבט פ' מפנין (שבט קט.) לענין קהת. שם. ט. כמו אנו
 לזון ואוכלין ואוכלי אצל חמוי ביהודה (כתובות יב.) דגנאי הוא טפי בפת כשאוכל ומכר כשוק. שם. והוא דירושלמי
 בפירות ולתלמידי חכם הוא גנאי ולא לאחא. ריב"א. הדרן עלך פרק האשה נקנית

וגער רב אבוי מפני שהיו שם אחרים שמלוין את המת. ובגרמין פרק בני העיר (מגילה כט.) א. מתבאר דין מבטלין ת"ת להוצאת המת כמו שביארנו שם תכלית חזקתו הביאור. פוסט מים. פורק על תורה. ראשית מרון הוא תחילת דינו. פסול לעדות. והוא אל
 ואינו מן היישוב אינו מקפיד על עצמו ואין לו (בושת) פנים.

לפי שהעולם נידון אחר רובו כו'. יראה אדם עצמו כאלו שקול. כל
 העולם שקול וכמתנה לדיקים וחסידים ומחלה רשעים וכלאו מעשיו
 שקולים כמתנה על מחלה עשה מזה אחת נחלחו וזימיו מכריעין
 ונחלח לדיק ועל ידו כל העולם הוכרע להיות רוצן לדיקים: וניהוי.

יראה אדם עצמו כאלו חציו חיוב וחציו
 זכאי עשה מצוה אחת אשריו שהכריע
 עצמו לכף זכות עבר עבירה אחת או לו
 שהכריע את עצמו לכף חובה שנאמר וחוטא
 אחד יאבד טובה הרבה בשביל חטא יחידי
 שחטא אובד ממנו טובות הרבה ר' אלעזר
 בר' שמעון אומר לפי שהעולם (ב) נידון אחר
 רובו והיחוד נידון אחר רובו עשה מצוה
 אחת אשריו שהכריע את עצמו ואת כל
 העולם לכף זכות א' עבר עבירה אחת או לו
 שהכריע את עצמו ואת כל העולם לכף חובה
 שנאמר וחוטא אחד כו' בשביל חטא יחידי
 שעשה זה אבד ממנו ומכל העולם טובה
 הרבה ר"ש בן יוחי אומר יאפילו צדיק (ג) גמור
 כל ימיו ומרד באחרונה איבד את הראשונות
 שנאמר צדקת הצדיק לא תצילנו ביום
 פשעו יאפילו רשע גמור כל ימיו ועשה
 תשובה באחרונה אין מוכירים לו (ד) שוב
 רשעו שנאמר ורשעת הרשע לא יכשל בה
 ביום שובו מרשעו וניהוי כמחצה עונות
 ומחצה זכויות אמר ריש לקיש ה'בתוהא
 על הראשונות: מתנ"י (ו) כל שישנו במקרא
 ובמשנה ובדרך ארץ לא במהרה הוא חוטא
 שנאמר והחוט המשולש לא במהרה ינתק
 וכל שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא
 בדרך ארץ אינו מן היישוב: גמ' (ה) אמר רבי
 אלעזר ברבי צדוק למה צדיקים נמשלים
 בעולם הזה לאילן שכולו עומד במקום
 מהרה וגופו נוטה למקום טומאה נקצץ גופו
 כולו עומד במקום מהרה כך הקב"ה מביא
 יסורים על צדיקים בעולם הזה כדי שירשו
 העולם הבא שנאמר והיה ראשיתך מצער
 ואחריתך ישנה מאד ולמה רשעים דומים
 בעולם הזה לאילן שכולו עומד במקום
 טומאה וגופו נוטה למקום מהרה נקצץ גופו
 כולו עומד במקום טומאה כך הקב"ה
 משפיע להן טובה לרשעים בעולם הזה
 כדי לטורדן ולהורישן למדרגה התחתונה
 שנאמר יש דרך ישר לפני איש ואחריתו
 דרכי מות: (ו) וכבר היה רבי טרפון וזקנים

מסובין בעלית בית נתזה בלוד נשאלה שאילה זו בפניהם תלמוד גדול
 או מעשה גדול נענה רבי טרפון ואמר מעשה גדול נענה ר"ע ואמר תלמוד גדול
 גדול נענו כולם ואמרו (ב) תלמוד גדול שהתלמוד מביא לידי מעשה תניא
 רבי יוסי אומר גדול תלמוד שקדם לחלה ארבעים שנה לתרומות
 ולמעשרות חמשים וארבע לשמיטים ושישים ואחת לויבולות מאה ושלוש
 מאה ושלוש מאה וארבע היוין קסבר יובל (מתחילתו הוא משמט וכשם
 שהתלמוד קודם למעשה כך דינו קודם למעשה כדרכ המנוגא (ג) דאמר רב
 המנוגא (א) אין תחילת דינו של אדם אלא על דברי תורה שנאמר (פ) פוסט
 מים ראשית מרון וכשם שדינו קודם למעשה כך שכרו קודם למעשה
 שנאמר ויתן להם ארצות גוים ועמל לאומים יירשו בעבור ישמרו חקוי
 ולכלב ויש אומרים פסול לעדות אמר רב אידי בר אבין הלכה כיש אומרים דרש בר קפרא רגון
 לא

למעשה ירושלמי (פסחים פ"ג הל' יז.) וכבר נמנו התלמוד קודם למעשה. ובגן דקרו אמרו דרא דתימור (בישישים חמה)
 (כשיש שם) מי שיעשה, אבל אין שם מי שיעשה ואפי' חזרו לתורחו כמו שביארנו במערך קטן פ"ק.
 שמפסיק לתלמוד מפני המצוה העוברת הואיל ואין שם מי שיעשה ואפי' חזרו לתורחו כמו שביארנו במערך קטן פ"ק.
 וראש הירושלמי, ר' אבהו שלח לבריה למגמר כטבאי שלחו ליה ואמרו ליה גומל חסד הוא, כלומר מיתן תורתו לעשות
 ליה לכל המתים, שלח ליה המבלי אין קברים שלחתיך (ב) בטבריא. וכבר נמנו התלמוד קודם למעשה וכו', ומשמע
 שפי' זה הירושלמי הוא כמו שפירשנו, דהא ר' חנינא היה מנה תלמודו שהיה נוסק בתורה מפני לייית המת שראו מצוה עוברת
 והוא אל וימרום ועשייתם, היו לימוד התקנה קודם
 (בישישים חמה)

מוספתא דקדושה פ"א
 ה"א. (ב) שם וי"א.
 (ג) נכספ"ק, פ"ד, וי"א.
 (ד) שם רשע שאמרו, (ד) שם.
 (ה) אמרו לר"י פרק לט
 וי"א. (ו) וכל מימלא
 זו עד וכבר היה שרץ
 כגופא שלפני המטה.
 ועין מהפס"ד ופ"א.
 (ז) נכספ"ק, וי"א.
 (ח) ספרי פי עקב.
 (ט) פ"ק י. מגילה כ.
 (י) וי"א ח. ערכין
 (יא.) (ב) נדפדפו וי"א.
 (יב.) (ג) ערכין (ד) ערכין
 (יג.) (ד) ערכין (ה) ערכין
 (יד.) (ה) ערכין (ו) ערכין
 (טו.) (ו) ערכין (ז) ערכין
 (טז.) (ז) ערכין (ח) ערכין
 (יז.) (ח) ערכין (ט) ערכין
 (יח.) (ט) ערכין (י) ערכין
 (יט.) (י) ערכין (יא) ערכין
 (כ.) (יא) ערכין (יב) ערכין
 (כא.) (יב) ערכין (יג) ערכין
 (כב.) (יג) ערכין (יד) ערכין
 (כג.) (יד) ערכין (טו) ערכין
 (כד.) (טו) ערכין (טז) ערכין
 (כה.) (טז) ערכין (טז) ערכין
 (כו.) (טז) ערכין (טז) ערכין
 (כז.) (טז) ערכין (טז) ערכין
 (כח.) (טז) ערכין (טז) ערכין
 (כט.) (טז) ערכין (טז) ערכין
 (ל.) (טז) ערכין (טז) ערכין

הגהות מהר"ב
 רנשבורג
 א. עבר עבירה אחת
 וכו' נ"ב עין ש"מ רה"י
 לית הלוי פ"ה ודוק:
 ב. עין רש"י
 אשלו"א
 (אישלוי"א). מדרגה.

תוס' ר"י הוקן
 ביה נתזה. שם האיש.
 שהתלמוד מביא לידי
 מעשה. כלומר שמי
 שירדע התורה עשה
 המצות ירא מן החטאים
 בשלימות. אבל מי שלא
 ידע התורה לא יעשה
 זה כראוי. כאמרו (אבות
 פ"ב מ"ה) אין בור ירא
 חטא ואין עם הארץ
 חסיד. מצורף לזה (ראה
 הקדמת המב"ם) לפירוש
 המשנהן שבא לרמוז
 שהחכם מצד החכמה יגיע
 אל המעשה השלם והטוב
 והוא קנין המדות הטובות
 והממוצעות. ומי שהוא
 בעל תכונות טובות לבד
 לא יגיע אל התקנה מצד
 החכמות הטובות וגם
 מעשיו שהוא עושה אינם
 על דרך נכונה ולא על דרך
 שרדע המעשים שהיו
 טובים מצד עצמם ועל כן
 כחוק בתורה (ראה דברים
 ה.) א' וימרום ועשייתם,
 היו לימוד התקנה קודם
 (בישישים חמה)

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

מא.

עין משפט
נר מצוה

א א מיי פיי מהל
אישות הלכה די סמ
עשין מת טושיע אהייע סי
לה ספיף א:
ב ב מיי וסמט ש טושיע
מיי סימני לו אשף א:
ג ג מיי וסמט ש טושיע
אחייע סימני לו ספיף א:
ד ד מיי פיל מהלכות
שבת הלכה ו סמ
עשין לו טושיע אחייע סי
ספיף א:
ה ה מיי פיי מהלכות
אישות הלכה די סמ
עשין טושיע אחייע סימני לו
ספיף א:
ו ו מיי וסמט ש טושיע
אחייע סי לו ספיף א:
ז ז מיי ש סמט מה
טושיע אחייע סי לו
ספיף ח:
ח ח מיי פיי מהלכות
גידישן הלכה א ו פיי
שם הלכה ג סמט עשין ק
טושיע אחייע סי ק
ספיף א פיימין קמ ספיף
א:
ט ט מיי פיי מהלכה
א ו פיי הלכה א די ו פיי
סמט ש טושיע אחייע
סימני פיי ספיף ג:
י י מיי פיי מהלכות
גידישן הלכה די סמ
עשין טושיע אחייע סי קמ
ספיף ח:
יא כ מיי פיי מהל
תרומות הלכה ו:

לא (6) עלה בידו. בשכרו אלא כהן שכרו ברגותו (7) לא נשכר כלום:
דור: נדור: שגמר ובמושג ליים לא ישב. זה שאינו באחד מאלו
צמה יתעסק אם לא צילנות:
הדרן עלך האשה נקנית

האיש מקדש. השמא בשלוחו מקדש בו מיבעיא. ואין שייך למרן
הכא לאו דוקא ור"ל לא זו אף זו ולא שייך לטויי הכי
אלא בשמי צנות (8) אבל בשמי מציות לא: (9) איתמר דרב יוסף אסיפא
איתמר. ולהכי לא מוקי ארישא וכגון שמכירה משום דהא מני"ל דלמא

האיש מקדש בו בשלוחו. בגמ'
ילף לה: כשהיא נערה.
וכ"ש כשהיא קטנה אם קבל 'קידושין
מקודשת. והאי דנקט נערה אורח
ארעא אשמועינן דקטנה לכמהלא לא
כתפרט בגמ': גמ' מלוה בו יוסר
מכשלומו. דכי עסיק גופו בצלות (10)
מקבל שכר טפי: מחרוזת רישא.
לכבוד שבת: שיבועא. דג: כהא
איסורא נמי איכא. אם יכול לקדש
בעלמו וקידש ע"י שליח דמלוה שיראנה
שמה תמגנה עליו: וכי איסורא דרב
יוסף. דלמר מלוה הוא דאיכא ולא
איסורא אסיפא איתמר: אבל כהא.
אע"פ שמה ארסתה ולא אכל איסורא
לומר שמה תמגנה בו דכר מגונה:
דאמר ר"ל טב למיטב טו דו. משל
הוא שהשנים אומרות על צעל כל דכו

לא עלתה בידו אלא רגנותא ולאדם טוב
מטעמיים אותו מפרי מעשיו (11) וכל שאינו לא
במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ דור
הנאה ממונה שגאמר ובמושג לצים לא
ישב מושבו מושב לצים:

הדרן עלך האשה נקנית

האיש מקדש בו ובשלוחו האשה
מתקדשת בה ובשלוחה (12) האיש
מקדש את בתו כשהיא נערה בו ובשלוחו:
גמ' השתא בשלוחו מקדש בו מיבעיא אמר
רב יוסף מצוה בו יותר מבשלוחו כי הא (13) דרב
ספרא ימחרוך רישא רבא * מלח שיבועא
איכא דאמרי בהא איסורא נמי אית בה
כדרב יהודה אמר רב דאמר רב יהודה
אמר רב (14) אסור לאדם שיקדש את האשה
עד שיראנה שמא יראה בה דבר מגונה
ותתגנה עליו (15) ורחמנא אמר (16) ואהבת לרעך
כמוך וכי איתמר דרב יוסף אסיפא איתמר
האשה מתקדשת בה ובשלוחה השתא
בשלוחה מיקדשא בה מיבעיא אמר רב יוסף
מצוה בה יותר מבשלוחה כי הא דרב ספרא
מחרוך רישא רבא מלח שיבועא אבל בהא
איסורא לית בה כד"ל (17) דאמר ר"ל טב
למייתב טו דו מלמייתב ארמלו: האיש
מקדש את בתו כשהיא נערה: כשהיא
נערה אין כשהיא קטנה לא מסייע ליה
רבי (18) דאמר רב יהודה אמר רב ואיתימא
רבי אלעזר (19) אסור לאדם שיקדש את אביו
כשהיא קטנה עד שתגדל ותאמר בפלוגי אני
רוצה: שליחות מגלן דתניא (20) ושלא מלמד
עושה שליח (21) ושלא ושלאה (22) מלמד שהשליח
עושה שליח אשכחן בגירושין בקידושין
שכן ישנן בעל כרחא אמר קרא (23) ויצאה
פיחת

תורה אור השלם

- 1. אשרי האיש אשר לא
הלך בעצת רשעים
בדרך חטאים לא יעזב
ובמושג לצים לא ישוב.
ההלים א א
2. לא חסד ולא חסד
את בני עמך ואת
לרעך כמוך אני יי.
ויקרא יט יח
3. כי יקח איש אשה
ובעלה וכתה אם לא
תמצאן בה בעיניו כד מצא
בה ערות דבר וקחתי לה
שפר בירתי ונתן בקדה
ושלחה מביתו.
דברים כד א
4. תשנה האיש
האחרון וכתה לה ספר
בריתו ונתן בקדה
ושלחה מביתו או כי
ימות האיש האחרון
אשר לקחה לו לאשה.
דברים כד ג
5. ויצאה מביתו וקחה
והיתה לאיש אחר.
דברים כד ב

גליון הש"ס

גמ' מלח שיבועא. עי
ע"ז דף י"ט ע"א מ"ה
וסימין: אם אסור לאדם
שיקדש את האשה עד
שיראנה. עי מהרש"א
ח"ל פ"א ד"כ ע"ז טו
ע"א: תום' ד"ה האיש
וכי אבל בגי' היבית לא.
עי במל שפ"א ר"ה ר"ה
ד"ה על פיהם:

מוסף רש"י

האיש מקדש בו
ובשלוחו. והמקדש אשה
לתינו יקדשה בפני עדים
ואמר תהא מקודשת
לפניו פן פלוני צטבעת או
כת משה ישראל המורה
ח"ב מ"ד. האיש מקדש
את בתו. מקבל קידושין
נתו קטנה שלא מנעמה

הוא שהשנים אומרות על צעל כל דכו
שאו טוב לשבת עם בני גופים משבת
אלמנה: טו. גוף: דו. שנים. ואי קשיא
ה"ג גבי לידה איכא איסורא כי היכי
(1) קידושין לשלוחה ולא חזי לה אין הכי
נמי ומיהו ממני' בדידה קאמר דהיא
מיקדשא בה ובשלוחה הלכך הא דתנא
בה למלוה אשמועינן אכל איסורא
לגבי לידה ליכא אכל רישא דליירי
בדידיה תנא בו משום איסורא: ושלח.
בגירושין תמיז ושלחה מצימו מלמלא
כתז וגרישה לנלמיה כהא שהאיש עושה
שליח להוליד גט לאשתו: מלמד
שהאשה עושה שליח. לקבל גיטה
קרי ביה ושלחה (2) ולא מפיקי ה"א: ושלח
ושלחה. שני פעמים נאמר צענין:
כני ישנן צעל כרחס. הלכך איתניהו
נמי על ידי שליחות: אסור כדעס
בעל הכיס. לפי מה שהאיש מחר
בעל הבית אם עינו יפה או עינו
רעה. עין יפה אחד מארבעים עין
רעה אחד מששים (3) שהתרומה לא
נאמר בה שיעור מפירו כל ראשית
דגןך (דברים יח) ואפילו אלא שהוא:
פיחת

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לא עלתה
בתי בשכרו אלא רגנותו
כחש בשדר (א): (ב) הו"ס'
ד"ה אסור וי"ט מהניס
לקדש. ניב ע"ל סוף דף
פא:

מוסף תוכחות

א אע"ג דאיכא איסורא
דחיליי קידושין. תוס'
סוף. ב. לאשמועינן
אע"ג שהיא גדולה היא
ברשות האב להתקדש.
הו"ס' הרא"ש. ג. ומשמע
בין נערה בין קטנה.
ריש"ב. ד. מדעתו. תוס'
הרא"ש. (אבל בשיטה
לא נודע למי כתוב.
אע"ג דאמרה בפלוגי אני
רוצה שמא תחזור בה
לכשתגדל. וע"ע בחוס'
ה וכולה
אע"ג דאמרה בפלוגי אני
רוצה שמא תחזור בה
לכשתגדל. וע"ע בחוס'
ה וכולה
אע"ג דאמרה בפלוגי אני
רוצה שמא תחזור בה
לכשתגדל. וע"ע בחוס'
ה וכולה

תום' ר"י הוקן

רגנותא. חשך כשור.
סליח מיקדש
האיש מקדש
מצוה בו. כל מצוה
שפוטלת עליו יעשה
בגופו ולא ע"י שליח.
מחרוך רישא. אלא בעצמו
לכבוד שבת היה מהבבה
ראש דבהמה באור.
שיבועא. דג. ותתגנה.
וישנאנה. ואם הוא ילך

היתה מקדש הויה לציאה מה
שליח ואלא הא דתנן (4) האומר לשלוחו צא תרום כדעת בעל
הבית ואם אינו יודע דעת בעל הבית תרום בביונית אחד מחמשים
לשן ר"ח דתניא שלח מלמד שעושה שליח פירוש שליח ושלחה מצימו אחרון הוה ליה למיכתז ומנן בידה חזת שולח פירוש שליח
הוסיף ה' דכתיב שלחה מלמד שהיא עושה שליח ושלחה עושה שליח: (5) ועוד מלמד שהשליח עושה שליח: ושלחה מצימו אחרון הוה ליה למיכתז ומנן בידה חזת שולח פירוש שליח
פירוש לפי מה שמכיר בבעל הבית עינו יפה או עינו רעה ויש בתרומה שלש מדות לפי שלא נאמר בה שיעור מפורש אלא ראשית
דגןך דמשמע כל שהוא וצירושלמי (6) מפרש להו א"ר לוי ציונית א' מן החמשים ונפקא ליה מתרומת מכס דכתיב (במדבר לו) וממחלת
בני ישראל תקח אחד לחם מן החמשים כל מה שאתה אוחז אוחז א' מחמשים וכמו שמצינו תרומת מכס אחד מחמשים אף כל תרומה
תורם אחד מחמשים וזו מדה ציונית ועין רעה אחד מששים ונפקא ליה מקרא דכתיב (ויקרא מה) ששית הארפה מחומר החטים וששיתם
הארפה מחומר השעורים וחומר הוא שלשים סאין ואיפה ג' סאין נמצא ששית הארפה עולה חצי סאה וכשתורם ששית הארפה מחומר
ונמצא דהיינו אחד מששים והיינו עין רעה אחד ממ' נפקא ליה נמי איהא ששית דכתיב ששית הארפה וכתב נמי דהאי קרא
וששיתם דהיינו אחד מששים קאי אומר חטים וחומר שיעורם דככל חד וחד איכא ששית דהיינו סאה לשני חומרים ותנן ששית הארפה
דכתיב כהאי קרא על וששיתם נמצא דהיינו אחד מארבעים דהויא סאה וחצי לששים סאין דהיינו חומר חטים וחומר שעורים ה':
פיחת

אם היה שם רבוש למרן מחרוזת הוא בעלמו (7) אבל לזנות בעלמו (8) משל הדיע
קטנה לא. כלומר אשמועינן קטנה לא יקדש. אני רוצה. ואע"ג דאמרין לעיל דבכל דהו נוחא לה. הני מילי כשהיא עצמה עושה.
אבל כשהיא עושה לה. והרא"ב תירץ דהני מילי גדולה אבל קטנה לא. ולדבריו קשיא אמאי עד שתאמר בפלוגי אני רוצה.
בעד שתגדיל סגי דגדולה בכל דהו נוחא לה. אלא לאו כדפרושנא ש"ס. דאפילו גדולה כשאמר עושה לא נוחא לה.
מלכרעים ואם עין רעה אחד מששים (כמוצט' לט) כך שיעור חמשים (בבברות טא. מח"ס).